

Zgrudila se je na mrzla tla. Slišala je, kako šumlja zunaj dež. »Oh, ena sama kapljica vode naj kane semkaj — ena sama kapljica vode!« Stene gluhe, dežek zunaj gluh.

»O, dežela Koromandija, zakaj si me zapeljala?«

Jecljaje je še vzdihnila in se z zadnjim naporom motovnila kvišku. Ko se je plazila po tleh, je naletela na svetlo zrno. Kaj je to? Pol zavestna je hlastnila po njem in ga požrla.

»Hu — hu — peče, peče.« Bil je namreč košček sode, ki ga je izgubil Hudournik, ko je pomival posodo.

»Peče! Peče kakor ogenj.«

Zadnje moči je zbudila ta bolečina v miški. Pognala se je na polico, po njej do majolike in tam z vrha kar telebnila na posteljo. Zgrabili so jo krči v želodčku, milo je zaječala, iztegnila bele tačice — in nato je bilo vse tiho.

Le zunaj je šumljal dežek; miške nad stropom so se pa veselo igrale in premetavale lešnike kot nike.

*

Ko je Hudournik spet priromal v bajtico, ni našel ne slanine, ne češpelj, ne moke. Pač pa je našel v majoliki drobnega mrlička na mehki posteljici — ubogo, nepokorno Préklico.

Marija Brenčič

Jesensko jutro

Prismehljala se izza gora
je prelepa zarja jutranja.

Na planini leske rasejo
in krog njih se ovčke pasejo.

Mlad pastirček po planini gre;
iz srca mu lepa pesem vre.

Spev pastirčka plava do neba —
on se v grmu leskovem igra.

In škrjanček v zraku žorgoli;
poje z njim o sreči mladih dni.

Pripogiblje vejice drobné;
trga z njih si lešnike sladké.

Da pozimi dolgčas mu ne bo,
lešnike si trl bo za pečjo.